

хичко да се измъкне и да заобиколи прѣзъ една стая, втора стая и най-послѣ при тѣхъ въ трапезарията! . . . Колчо бѣше си измъкналъ вече единия кракъ, но тозъ часъ пакъ го скри, тъй като Ташка влезе въ тъмната стая. Но вече бѣше късно — Ташка му забѣлѣза крака.

— Излизай! иначе ще кажа на мама Дрехитѣ не сж за туй, да седишъ ти тамъ . . . Ще измачкашъ моята нова дрѣха. Излизай де!

— Е, на, нѣма да излѣза!

— Бабо ма! защо Колчо мачка моята нова дрѣха?! Влѣзналъ при дрехитѣ и незная, какво прави тамъ.

— Всичко пропадна! бабата, Ташка и чуждото момиче вече узнаха, че Колчо седи при дрехитѣ.

— Е пъкъ нѣма да излѣза, намръщено избърбора още веднѣжъ Колчо и се закри съ майчина си кожухъ.

— Коленце! Пиленце! Какъвъ срамъ! Излизай гълѣбче! каза бабата.

— Ай! Ай! . . . ето на моя Колчо въ дрехитѣ! Като се смѣеше, заговори чуждото момиче и сжщо влѣзе въ стаята. Колчо искаше да излезе, бабата го улови за крака и Колчо почна да рита.

Бабата все пакъ надви. Колчо трѣбаше да се прѣдаде. Той излѣзе изъ дрехитѣ червенъ като ракъ, засраменъ и сърдитъ. Коситѣ на главата му стърчаха като на таралежъ, а очитѣ му блѣщиха като на вълче . . . За всичко е виновата Ташка: тя го откри издаде и за туй Колчо бѣше сърдитъ най много на нея.